

Az Álomörző

Kipp-kopp, kipp-kopp. Adina magassarkú cipője hangosan kopogott a kihalt, szürke, fénytelen folyosón. Sehol egy ablak, vagy ajtó, csak a körülötte magasodó sötétség, a halványan a feje fölött pislákoló lámpafény éppen csak megvilágította a padlót alatta. Tudta, hogy még két forduló balra és végre megérkezik a Terembe. Akárhányszor is kellett végig mennie ezeken a kihalt folyosókon, mindig a torkában dobogott a szíve. Rázta a hideg az arcán lecsorgó verejtéktől. Egyszerűen nem bírt hozzászokni, pedig már lassan egy éve, hogy ebben a barátságtalan épületben kereste a válaszokat a kérdéseire. Mint egy másodállás. Csak itt éppen az életével fizethetett, ha hibázott.

- Na végre, itt van ez az átkozott ajtó – gondolta magában, ahogy a kilincset megragadva belépett a helységbe.

A Terem kopár, alig pár négyzetméteres falai között egyetlen dolog árválkodott csak: egy fekete bőrfotel, pontosan a szoba közepén. Adina letette a táskáját a földre, vett egy nagy levegőt és megtörölte az arcát egy zsebkendővel. Mielőtt beleült volna a hatalmas fotelbe, egy hajgumival lazán összekötötte hosszú szőkésbarna haját, majd a jól ismert mozdulatsorban felkapcsolta a fotel karfáján sorakozó három gombot. Egy kék, egy zöld és egy piros lámpa gyulladt fel, majd jött a szokásos három másodperces sípolás. Ez jelezte Adinának, hogy minden készen áll. Leült, zöld szemeivel még egyszer az ajtó felé pillantott, majd a következőket mondta:

- Adina vagyok, a 36-os Álomörző. Mehetünk.

Ekkor a fotel háttámlája mögül egy üvegbúra bukkant elő, mely lassan leereszkedett Adina arca elé, és egy fekete színű gáz kezdett el belőle szivárogni, mint a füst. Pár pillanat múlva Adina feje előre billent és mély álomba zuhant.

Adina kinyitotta a szemét. Egy forgalmas utcasarkon állt, úgy tűnt, késő délután lehet. Az emberek fásult arccal nyomultak előre a sárga taxik és a kéregető hajléktalanok között lavírozva. Adina is felvette a város hömpölygő ritmusát, elindult kelet felé, ahol a folyót sejtette, aminek a partján lesz a találkozó az egyik leghíresebb álomörzővel.

A nap már az égéljét súrolta, mire megtalálta a folyó köves partján a padot, ahová a találkozót beszéltek meg. Leült és eltöprengett, hogy ő érkezett-e korán, de ekkor egy mély férfihang szólalt meg a háta mögül.

- Adina kisasszony, üdvözlöm. Már nagyon vártam, hogy megérkezzen.

A fiatal lány hátrafordult és majdnem tett egy lépést hátra ösztönből, olyan magas és széles alak állt előtte. A férfi mosolygott. Fekete haja az arcába hullott, sötét szeme szikrákat vetett, ahogy végignézett Adinán, akinek ettől furcsán rossz érzése támadt, mint máskor is.

Mi ez? Csak nem félek? – morfondírozott magában, majd gyorsan elhessegette a gondolatot és közben a kezét nyújtotta a férfi felé.

- Ronald úr, örülök, hogy végre kettesben is találkozunk.
- Micsoda kézfogás! Erős, magabiztos, mégis nőies. Ügyes, nagyon ügyes... - mondta a férfi még mindig Adinát méregetve. Adina megköszönte a torkát.
- Köszönöm. Én... nos... megtanultam, hogy erővel lehet csak érvényesülni „odakint”.
- Hmm, nagyon helyes gondolat. Máskülönben mi, Álomörzők nem is tudnánk tenni rendesen a dolgunkat, nem igaz?

Elindultak a folyópart mentén, és a férfi folytatta.

- Na de, térjünk is a tárgyra, hiszen minden perc számít. Ugye továbbra is tisztában van vele, hogy a munka nem veszélytelen és némi áldozatot is kíván?
- Igen, uram, tisztában vagyok vele. De én a legjobbak között vagyok, ezt elhiheti.
- Ó, ebben nem is kételkedtem. Csak hát nekem meg az a dolgom, hogy felhívjam a figyelmét az ilyen apróságokra. – mondta olyan negédes mosollyal, hogy Adina hátán megint elkezdett futkosni a hideg. Bízhat vajon egyáltalán ebben a férfiban? Hiába ismeri régóta, valahogy mindig is bizalmatlan volt irányában. Ráadásul most az ő álomvilágában vannak, azt tehetne Adinával, amit csak akar, senki sem tudná meg. Ugyan már! – gondolta. Butaság, hiszen nyugdíjba vonulása előtt ő volt az egyik legjobb, a 11-es számú Álomörző, az apja legfőbb bizalmasa és jó barátja. Legendák szólnak a munkamoráljáról és a módszereiről, amelyekkel az emberi álmokat védte az Álomterroristáktól. Azoktól a gazemberektől, akiknek semmi sem szent: belopakodnak a védtelen emberek álmaiba és ellopva azokat eladják hatalmas összegekért a feketepiacon. Majd a szép kis summáért plusz életidőt vesznek az Álomidő-kereskedőktől. Egy álom – egy óra. Viszont azok az emberek, akiktől ellopják az álmot,

reggel már nem ébrednek fel többé. Hogy megéri-e egy emberi élet kioltása az egy plusz óra életet? Az Álomterroristáknak, és az őket megbízó bűnözőknek minden bizonnyal. Hogy a hallhatatlanság hajtotta ezeket a terroristákat, az nem is kérdés, de cserébe nagy árat fizettek ezért: a lelkük végleg odaveszett, s a hosszabb életkor már nem hozott számukra örömet és megnyugvást. Életüket szinte tetszhalottként élték, és csak az álomlopás töltötte el őket pillanatnyi örömmel. Micsoda sors... Még most, 2060-ban is óriási veszteségekkel kell ezek miatt szembe néznie az emberiségnek.

Ahogy Adina fejében ezek az árnyképek végigpörögtek, teljesen beesteledett. Az utcák zaja elhalványult, ahogy mindenki nyugovóra tért. Ronald a szeme sarkából vizslatta Adinát.

- Hamarosan vége... – gondolta magában, s halkán felnevetett. Adina meghallotta, ijedten megállt.
- Talán valami mulatságos van rajtam, uram? – kérdezte harciasan.
- Ugyan, dehogy! Ne haragudjon, nem akartam megsérteni. Pusztán tetszik, amit látok. – emelte fel mindkét kezét a férfi, mintegy bocsánat kérően. Adina nem tudta hova tenni ezt a viselkedést, de kellett neki a férfi segítsége. - Muszáj megtudnom az igazat az apámról... De ehhez be kell jutnom annak az embernek az álmába. – gondolta.
- Rendben. Akkor megegyeztünk? – nyújtotta jobb kezét Ronald felé.
- A legnagyobb örömmel adom át magának az információkat. – vizsgozta a gesztust a férfi és erősen megszorította Adina kezét. – Az instrukciókat és az álom útvonalát megkapja majd a szokásos módon. Innentől elválnak útjaink, de ne feledje: figyelem magát.

Rákacsintott Adinára, akinek ettől furcsán megugrott a szíve. Majd a férfi elindult, és a következő utcasarkon már el is tűnt. Adina sóhajtott egy nagyot, miközben elmosolyodott.

- Ez könnyebb volt, mint vártam. De most ideje visszamennem és felkészülnöm a holnapi bevetésre. – mormogott az orra alatt. Óráján megnyomott egy kék, egy zöld és egy piros gombot – pont abban a sorrendben, ahogy a Teremben álló fotelon is, megvárta a sípolást, majd fennhangon így szólt:
- Adina vagyok, a 36-os Álomörző. Végeztünk.

Kinyitotta a szemét és ismét a nagy bőrfotelben ült. Hatalmasat sóhajtván lassan felállt és felvette a táskáját a földről. Furcsán könnyűnek találta, ezért belenézett.

- Nincs meg a mobilom! – kiáltott fel. Kétségbeesetten forgatta fel a táska tartalmát, de a telefon nem volt sehol. Valaki járt itt, amíg ő az álmvilágban volt, és kifosztotta. Vajon mit keresett? A holnapi akció részleteit talán? Adina ijedten nézett szét a szobában. Mi van, ha megneszelték, hová megyek? A francba, az mindent tönkre tenne! – cikáztak a gondolatok a fejében. Ekkor egy hang szólalt meg a feje fölött egy hangszóróból, a frászt hozva a lányra.
- 36-os Álomörző! Egy lépéssel maga előtt vagyunk, talán frusztrálja?

A hang ismerősen csengett Adinának. Az Álomörzők Vezetője?

- Saltmen úr? Ön az? Megijesztett uram! Mondja, miért vették el a mobilomat?
- Ha nem tudja, az nagy baj. – morogta dühösen a hang. – Magánakcióra nem adtam engedélyt. Hol járt, kisasszony?
- Én csak... meglátogattam egy régi ismerősömet, ez minden.
- Nagyon rosszul hazudik Adina. Ugye tudja, hogy a tiltott álomlátogatás milyen következményekkel jár? Nem szeretne bajba kerülni, igaz?
- Természetesen nem, uram. Minden szabályt betartok. – remegett meg a hangja egy pillanatra Adinának. Igaza volt az igazgatónak, tényleg nagyon rosszul hazudik. Ezen még dolgoznia kell.
- Nos, mivel sajnos nem találtunk a telefonjában semmilyen bizonyítékot arra, hogy kihágásra készülne, így visszakaphatja. Azonban felhívom a figyelmét, hogy ha csak egy kis törvénytelenység is a tudomásomra jut, bűcsút veszünk egymástól. Szemmel tartjuk magát. Érthető voltam?
- Igen, uram. – mondta kicsit nyugodtabban Adina. Még szerencse, hogy volt annyi esze, hogy ne a telefonon tárolja el a fontos információkat, hanem egyből tovább küldje az otthoni számítógépére. Ha a nagyfőnök megtudná, hogy megkereste Ronald urat, aki felajánlotta a segítségét ebben a nem éppen legális munkában, nagy bajban lenne. De muszáj megtudnia, mi történt az apjával, és ezt csak így érheti el, nem avathat be a tervébe senkit.

Az ajtó kinyílt, előtte a földön ott hevert a mobilja. Felkapta és gyorsan kisietett a kietlen folyosókon át az utcára. Ahogy távolodott, visszapillantott a jól ismert épületre: szürke, kevés ablakkal, az egyszerű ember inkább meg sem közelíti, annyira groteszk és félelmetes.

Az Álomörzők székhelyének muszáj volt kiismerhetetlennek maradnia, hogy precízen és titokban végezhessek el a nem éppen veszélytelen feladatokat.

Adina hazaérve az egyszobás lakásába fáradtan állt be a zuhany alá, és hagyta, hogy a langyos víz elmossa a nap izgalmaival és fáradalmait. Az óra már majdnem éjfél mutatott, mire bezuhant az ágyába. Rápillantott az éjjeli szekrényen álló fotóra, melyről ő és szülei mosolyogtak vissza tíz évvel azelőttől. Adina akkor tizenhat éves volt. Rengeteg minden történt azóta: édesanyja halála után apja, William, és ő szinte elválaszthatatlanok voltak. Aztán egy évvel ezelőtt egy reggelen szeretett apját is holtan találta. Azóta nem volt megállás az életében egy percre sem.

- Már nem kell sokat várnod, hogy kiderüljön az igazság, apa. Ígérem, megtalálom a gyilkosodat. – morogta, és mély álomba merült.

Másnap Adina korán ébredt, épphogy csak pirkadni kezdett. Egy gyors reggeli után el is kezdett készülni. Élete talán legfontosabb napja elé néz, igyekeznie kell. Kinyitotta a szekrényt, és elővette a táskát, amiben a fegyvereit őrizte. Az álomörzéshez szükséges fegyverek engedélykötelesek voltak, és nem kerülhettek rossz kezekbe. Mivel képesek voltak egyszerre akár öt Álomterroristát is mozgásképtelenné tenni, így nélkülözhetetlenek voltak az Álomörzők számára. Mivel a terroristák az álomlopások miatt lélektelenek lettek, így könnyebb volt őket lefegyverezni is. A fegyverek kicsik és kompaktok voltak, elfértek egy farmerzsebben. Adina kiválasztotta a kedvencét, egy ezüst markolatú, fekete csövű pisztolyt, melybe betöltötte az öt darab két centiméteres töltényt. Számításai szerint ennyi lövedéknek elégnek kell lennie, mert még ha rá is támadnak a terroristák, nem lehetnek egy álomban egyszerre ötvennél többen, az emberek tudatalattija ugyanis egyszerűen „kidobja” őket, ha túl sokan vannak. A töltény működési elve szerint a lövedék amint eltalál valamit, azonnal szétszóródik, mozdulatlaná téve ezzel mindenkit, aki a célpont öt méteres sugarában van. Így lehetséges az, hogy egyszerre több terroristát is elintézzon. Az összes fegyverét legjobb barátja, Sam tartotta karban, így kétsége sem volt afelől, hogy rendben működik, és zsebre tette.

Megivott még egy kávét indulás előtt, majd zsebébe rejtve a fegyverét fogta a táskáját és elindult. A kietlen utcákon haladva újra és újra lejátszotta a tervet a fejében: belép az álomvilágba, megkeresi a célszemélyt, kikérdezi, és végez vele. És talán végre megkapja a válaszokat arra, hogy mi történt a családjával. Arra, hogy ki és miért ölte meg őket – pontosabban lopta el mindannyiuk álmát.

Adina tenyere izzadt, ahogy felkapcsolta a három kapcsolót, hogy a fotel karfáján kigyulladjon a kék, zöld és piros lámpa. Sípolás, búra, fekete füst, és máris odaát volt.

Valahogy szokatlanul csendesnek tűnt a környék, ahová került. Zöld fű, hatalmas fák, csak a szél susogása szűrődött át a lombok között. A nap fénye kellemesen cirógatta az arcát, mégis hideg áramlott keresztül rajta. Furcsán ismerős volt a táj, mire jött a hirtelen felismerés.

Lenézett a lábai elé, és egy hatalmas vértócsát vett észre, mely összegyűlt a talpa alatt. Hirtelen émelygés fogta el, és ahogy tekintetét feljebb emelte, egy fa alatt nem messze tőle ott feküdt az apja élettelen teste.

- Nem, ez nem lehet. Ez az ÉN álmom lenne? – jött a félelmetes felismerés. Elborzadva fordította el a fejét, fájdalmas volt újra átélnie a látványt.
- Meglepő, nem igaz? – kérdezte valaki a háta mögül. Adina megpördült.
- Ronald úr! Mi ez az egész? Rossz helyre jöttem? Pedig jó adatokat adtam meg, nem ide kellett volna megérkeznem, én...

Kérdőn nézett Ronaldra. A férfi nem szólalt meg, csak nézett maga elé, szája szélén mosoly játszott.

- Ronald úr? Mit keresek én itt? És ÖN mit keres itt?

A férfi még mindig a földet bámulta, a mosoly egyre szélesebb lett az arcán. Majd hirtelen elkezdett kuncogni. Adinát elöntötte a rettegés. Majd jött a felismerés. Ez nem lehet igaz...

- Maga volt, igaz? Maga ölte meg az apámat azon a reggelen! És most idecsalt engem, hogy... miért is? Mit akar tőlem? Hogy árulhatta el az Álomörzőket? Miért ölte meg az apámat? Hiszen a barátja volt! – sziszegte a fogai között Adina.

Ronald belenézett a lány szemébe és nyugodt hangon válaszolt.

- Igen, én voltam. Én öltem meg. Hogy miért? Nagyon egyszerű: szükségem volt az álmára. Tudja, mennyi életidőt kaptam érte? Több évet! Az apja Igazi Álomörző volt, így az ő álma sokkal többet ért a feketepiacon. Erre akkor jöttem rá, amikor kettesben dolgoztam vele egy ügyön. Elmesélte, hogy az ő és a felesége családja is a „született” Álomörzők közé tartozik. Tehát nem kitanulták ezt a szakmát, hanem ezzel a képességgel együtt születtek. Az Álomörzők, akik így születnek, hosszabb életidővel vannak megáldva, tehát jóval tovább élnek, mint az egyszerű emberek, akár 150 évig is! Így hát eldöntöttem, hogy megszerzem ezt a rengeteg időt. Az életem meghosszabbodik, és megtehetem, amire régóta vágyom: én lehetek az Álomterroristák rettegett vezetője! És a halálom még nagyon sokáig várat magára! – kiáltotta.

Adina elborzadva hallgatta. Ő semmit sem tudott a családja múltjáról. Az apja és az anyja mindig azt mondogatták neki, hogy ne legyen Álomörző, válasszon igazi munkát, hiszen nem éri meg magukat veszélybe sodorni más emberek kedvéért. Adina viszont mindig is sejtette, hogy nem ez az oka az aggodalmuknak, hiszen a szülei lelkiismeretesen végezték a dolgukat, önzetlenül segítettek az embereknek, hogy ne lopják el az álmaikat. Inkább Adina védelmében akarták, hogy ne legyen közülük az Álomörzőkhöz? Hogy nehogy egy terrorista ellopja az idejét. Ami ezek szerint nem átlagos...

- És mi van velem? Tőlem mit akar? – kérdezte undorodva Adina a férfit.
- Ó, édesem, maga az utolsó láncszem. A maga ideje még hiányzik a gyűjteményemből. Hiszen a szülei után maga is örökölte ezt a képességet. Miután megöltem az apját, biztos voltam benne, hogy maga is hivatásos Álomörzőnek fog állni, hogy megbosszulja a halálát. És persze, sejtettem, hogy ki akarja majd deríteni, ki a gyilkos. Nem volt más teendőm, mint elvezetni magát hozzám és felajánlani a segítségemet. Hiszen ki ne fogadná el azt az egyik legnagyobbtól, ráadásul az apja régi barátjától? Azt is tudtam, hogy a kis tervébe senkit nem fog beavatni, hiszen ez tilos álomjárás. Tehát senki nem tudja, hogy itt van, így szabadon megölhetem.

A férfi tett egy lépést Adina felé, aki hirtelen előrántotta a fegyverét és rászegezte.

- Azt gondolta, hogy csak úgy egyszerűen hagyom magam megölni? Ha tudta, hogy eljövök magához, akkor azt is tudnia kellett, hogy nem vagyok egy gyenge és jellemtelen nő, aki sírva az életéért könyörög.
- Ez bizony igaz. – mondta mosolyogva Ronald. – Azonban erre is készültem.

Csettintett egyet az ujjaival, mire Adina sötét alakokat látott a távolban felbukkanni. Az Álomterroristák! Ránézésre legalább százan voltak. Ez meg hogy lehetséges? Még ezt is tudja manipulálni ez a mocsok? Nem lesz elég tölténye, hogy minddel végezzen. A francba! Gyorsan ki kell találnia valamit. Nem, így nem érhet véget! Bűnhődnie kell a szemétnek, aki itt áll előtte.